

BARCS és VIDÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer
Vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadó társ:
Skribanek Géza

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt.
Nyiltér sora 20 kr,
Hirdetések nagyság szerint.

A tanítók a béke szolgálataiban.

A béke eszméjével ma már a nemzet minden rétege foglalkozik, s most, midőn a nemzetközi békekongresszus Budapesten tartja üléseit, alkalomszerűnek tartjuk ezt a nemes ügyet arról az oldalról megvilágítani, ahonnan az eszme és az ügy terjesztése, de kivitele is hathatós eszközt talál, ez az eszköz leginkább a magyar tanítók kezébe van letéve, mint minden kulturális tényező, mely a nemzet szellemi fejlődését célozza.

Jókai Mór dr. koszorus költőnk, a kongresszus elnöke mondotta egy alkalommal: „*Hazánkat még egyszer meg kell hódítani és ez a hadviselés a tanítókra vár.*”

Ha valaki háborút izen, minden esetre kardot küld, egy fegyvert, mely eszköze a harcznak. Jókai Mór dr. ezt nem tette, hanem a haza tanítóságát nagyra-beesült arczképével tisztelte meg, azzal a jelvényrel, a mely a nagy szellem és a szeretet jelvénye. Ilyképen Jókai Mór dr. már akkor jelezte, hogy ezt a háborút szellemmel és szeretettel kell megvívni. Tavaly még jobban illusztrálta nagy mondását, a mikor a

magyarországi békeegyesület élére állt.

Most már a haza tanítósága kell, hogy tisztában legyen, megértse, hogy ezt a hadviselést a szellem fegyverével, a hazaszereget melegeivel és a béke magasztos eszméjével kell megnyerni.

És tényleg egy nemzet csak akkor válhat hatalmas tényezővé, ha arra a szellemi magaslatra bir emelkedni, melyen a többi művelt államok állanak, ha nyelvében és a hazaszeregetben egyesül és arra törekszik, hogy az államok egymásközi békéjét ápolja és támogassa.

Csak hogy ez a mi vegyes nemzetiségű, pártoskodni szerető hazánkban nehéz dolog. Ott a hol egy jó barát mulatás közben képes agyonütni társát, vagy a hol a fiu csekélység miatt képes legyilkolni apját, vagy egy munkanélküli ember nénány krajezárért képes lemészárolni embertársát, nem könnyű elérni a békét.

Egy oly országban, a melynek beléletében annyipárt viszály uralkodik, a pártszervedély a nemzetek és felekezetek közti egyenlőtlenséget szítja, a hol a szocziálizmus vad fanatizmusa gyökeret vert, ott ahol a szenvedélyeket sokszor karhatalommal kell megfékezni, a nemzet nem érett még meg arra a nemes tö-

rekvésre, hogy alkotmányos békét lehessen remélni.

A nemzetet előbb nevelni kell arra, hogy szenvedélyeit fékezni képes legyen, először ki kell irítani a nemzetek és felekezetek közt uralkodó gyűlöletet és egymás iránti szeretetre kell tanítani. A nemzetet oly szellemi nevelésben kell részesíteni, mely fogékonnyá tegye a sziveket a jóra, nemesre, arra a szeretetre, a mely a nemzeteket és felekezeteket egyesíti és ideálissá teszi. Oly lelkesedést kell a nemzetben ébreszteni, a mely legyőzi a szenvedélyeket, pártviszályokat és egy cél felé vezet, az állami békéhez.

Azonban, hogy ezt elérhessük vissza kell menni oda, ahol az állam kezdődik, ahhoz az alapköhöz, a melyből az állam épül, a családhoz. Itt is a családnak tagjaihoz, a melyeknek a szive fogékony, a gyermekhez és helyül az iskolát kell választani.

Itt kell kezdeni ezt a szép és nemes munkát, a mely az államok létét és megerősödését biztosítja — a békeapostolkodást. Mi azt hisszük, ha 26 ezer tanító kezdi meg ezt a munkát, ezt az ideális célt hamar elérjük.

Tehát ne késsünk és kezdjük meg a munkát, vigyük be az iskola szentélyébe ez ideális eszmét

T Á R C Z A.

A hol öldökölnek.

Az egész világ szeme, szinte azt mondhatnók, merevfeszültséggel tekint most arra a pontra, amelyet a földgömb leggyönyörűbb városának neveznek s a hol manapság patakokban foly a vér: Konstantinápolyra.

Amikor néhány évvel ezelőtt ott jártunk, meggyőződünk arról, hogy Konstantinápoly csakugyan megérdemli a hírét: fekvése csodaszép, de lakossága s annak különösen némely rétege az ő sajátos viszonyaiban tényleg rettenetes.

Mi is végig jártuk a turisták megszokott utját: megnéztük a szultáni palotákat és kéjlokákat; gyönyörködtünk a lefátyolozott török nők szépségében, — mert az a kis fátyol legkevésbé sem akadályoz a gyönyörködésben, — megnéztük a hadügyminiszterium tornyáról a három tengert, mely Konstantinápolyt övezi; kelőleg borzongtunk az ugató, és andalog-

tunk a tánczó dervisek ájtatosságán, — de a rettentő Konstantinápolyt nem láttuk.

Pedig kíváncsiak voltunk erre is, még pedig joggal.

Egyik török barátunk T. effendi, a ki nek kérésünket előadtuk, nagyon komoly lett erre a mi óhajtatásunkra.

— Veszedelmes dolgot akartok, barátaim, mondta, és aggódalmasan simogatta hosszú fekete szakállát. Sokkal uriasabb alakok vagytok, sem hogy föl ne tűnétek abban a népben, ha közzé keveredtek, és ott hamar esik a késszurás.

— Nem hagyjuk magunkat olyan könnyen leölni mint a csirkét! — szolt egyik utitársam és jó pajtásom, Wolfner Tivadar, akivel minden ilyen expediciót együtt szoktunk csinálni, — aztán miért bántanának minket, ha mi nem bántunk senkit?

— Mert te nagyon is piros vagy, felelt az effendi Wolfnernek, — sem hogy pénzt ne tételeznének föl nálad, és arra nagyon vágyódik az örmény csöcselék. Egyáltalán tulságosan elegánsak vagytok, és ott az a legrosszabb ajánulólevél.

— Nekem sem kell okvetlenül megvallanom, hogy gróf vagyok, — mondá harmadik társunk, egy fiatal főúr, a ki szintén velünk szokott tartani apróbb expedicióinkban.

Ez a beszélgetés egy színház színpadján folyt le, ahol egy magyar primadonának akartunk jó estét kívánni. A kisasszony egyenest könyörgésre fogta a dolgot:

— Uraim, az isten szerelmére kérem önöket, ne menjenek oda, az örmények közzé, — sikoltzott, és összetette a két kezét rimánkodva. Meghalnék bele, ha valami bajuk esnék, — pedig ilyen külsejű urakat ott békében nem hagyhatnak. Nagyon is közel van a tenger, — és az el nem árul semmit!

Ez a könyörgés persze csak annál jobban biztatott bennünket, s különösen Wolfnert, aki roppant ereje miatt nem is tartotta mulatságosnak azt, ami veszedelemmel nem jár, — most már csak azért is ragaszkodott a „kiránduláshoz“, minden áron meg akarta a rettentő éjjeli Konstantinápolyt tekinteni közelebről.

és rakjuk le arra az oltárra, a mely a nemzet szellemi megerősödéséért van emelve. Gyűjtsük meg azt az örökös méceset, a mely hivatva lesz a nemzet nagyságát hirdetni.

Vigyük továbbá át a társadalomba és ápoljuk és terjeszszük ott is azt a szeretetet, mely a béke alapköve, irtsuk ki a gyűlöletet, a békének legnagyobb ellenségét. Figyelmesztessük a népet a fegyverek és gyilkoló eszközök veszélyes használatára, a felhevülés és bosszuállás káros következményeire és tanítsuk a népet egymást becsülni.

Ha így megnyertük a társadalmat, hiszszük, hogy a pártszenvédély, a felekezetek és nemzetek közti viszálykodás meg fog szünni és a társadalom meg lesz nyerve annak az eszmének, a mely a világi békéhez vezet.

Az ideális eszme nagyobb és nagyobb tért fog hódítani, meg fog erősödni az emberiségben és a béke szép eszméje lefogja fegyverezni az államokat és nemzeteket és az Uchácius-ágyuk és emberirtó ismétlő fegyverek már csak a nemzetek muzeumaiban fogják hirdetni a hódítás, a honalapítás munkáját és helyettük a béke angyala fogja éltetni és fenntartani az államok és nemzetek boldogságát. Ez lenne a nemzetek legnemesebb törekvése, mely legjobban dokumentálná a civilizációt, a szellemi haladást. Ez mutatná legjobbra a nemzetek nagyságát. És ez a munka első sorban a tanítókra vár, nekik kell az alapkövet letenni, melyre a társadalom tovább építhessen.

— r. — s.

H i r e k.

— **Orvosi választás.** Az üresedésben levő körorvosi állásra a pályázat kihirdetetté, e héten tartatnak meg az

orvosválasztók kijelölése és pedig Bácsról 20-an és e szám arányhoz képest Pálfaluról 7-en fognak választani. A választás jövő hó elsején ejtetik meg. A győzelem pálmájáért 2 községünkbeli ismert orvos fog versenyezni és pedig: Dr. Siklós Albert és Dr. Kronberger Vilmos; előbbi 5 év óta, utóbbi pedig egy éve működik községünkben.

— **Rövid munkaszünet** állott be vasuti állomásunkon, mely e hó 22-től 26-ig tartott. Ez idő alatt ugy szólván nem voltak berakodások a vagonokba, mert nem volt munka erő, ugyanis a bácsi fuvarosok háboruba mentek — a esáktornyai hadgyakorlatokra.

— **A drávai munkálatok** serényen haladnak, dacára az esőzés okozta nagy áradásoknak. A belesai részen készített védműk jóformán el is készültek. Sok zavart és gondot okozott az építés keretébe ugyszólván beleszó therezienfeldi malmok elhelyezése, e kérdést is az építés vezetősége elég tapintatosan oldotta meg. Tudvalevőleg a kormány 4 és fél milliót szavazott meg vizszabályozási célokra, mely összegből igaz, a Drávára aránylag nem sok jut és ha ennek dacára Bácsra nagyobb védművek építése kilátásba van helyezve, ezt az eszéki folyam-mérnök-ségnek is köszönhetjük.

— **Birtokvásár.** Márfy Emil bárdibüki, somogy megyei szép birtokát kastély és belsőséggel megvette Szápary István gróf háromszázezer forintért.

— **Színészeink távozása.** A rövid sanyaró napok után a színtársula itthagya városunkat, mint más helyen említettük is, Budapestre sietnek fel az őszi szerződésekre. Az utolsó előadás szerdán lesz. Kedden a társulat egyik kiváló tagjának, a közönség kedvencének — a kis Kardosnének lesz a jutalom játéka, felhívjuk erre a közönség figyelmét s kérjük, hogy minél számosabban jelenjenek meg az előadáson, hadd legyen nálunk egy jó napja Kardosnének, megérdemli! Ehez még az az óhajtasunk, hogy a Kardosék tehetségükhöz mérten mihamarabb nagyobb, hozzájuk illő társulatnál legyenek szerződve!

— **A osáktornyai hadgyakorlatok-**

ról hazatérő katonaság nagy része városunkat is érintette átutaztában, sőt rövid időt is töltöttek városunkban. Az elmúlt hét közepe felé egymást érték a katonaszállító vonatok s e miatt a teher szállítás napokig szünetelt. Csütörtökön az esteli órában vonultak városunk utcáján át trombitászó mellett a verőzei honvédszázrok, a vonatról leszállván, lóháton folytatták utjokat Verőzeig a fáradt hadfiak. A ködös, sötét estén sok bámulója volt a huszároknak, azonban a sötétség miatt csak a hadfiak hosszú tömött sorainak homályos körvonalai voltak láthatók. Pénteken ismét nagyobb transport gyalogság jött vonaton, a zimonyi bakagyerek voltak. Ezek is pár órát időztek az állomáson, a Schandl vendéglősnél 20 tiszttel 2500 éhes baka csillapította éhségét. A tisztektől volt alkalmunk, megtudni, hogy a gyakorlatok alatt a legénység egészségi állapota nagyon kedvező volt, aránylag igen kevés betegedett meg. Szerencsétlenség csak fordult elő, egyjullánust lőttek agyon véletlenségből.

— **Czuczor-emléktábla a muzeum-köruton.** Szeptember 9-én volt tudvalevőleg harmincz éve annak, hogy Czuczor Gergely a jeles költő és nyelv-tudós a jelenlegi Brázay-féle muzeum-köruti házban meghalt. Récesey Viktor dr. pannonhalmi levéltáros kezdesére a m. tud. akadémia fölkérte Brázay Kálmánt, diszítse föl házát Czuczor emléktáblájával. Brázay már el is készíttette a szoborral ékes emlékművet, melynek ünnepies leplezését az ezredéves ünnepek során október 5-én fogják megtartani a magy. tud. akadémia képviselője által mondott emlékbeszéd kíséretében. A bronzból való mellszobor alatt, mely Széchy Antal műve, az emléktábla vörös svéd gránitból és a keret szép fehér kaszt-márványból készült Czigler Győző tervei szerint.

— **Lapunk** e heti számából helyszüke miatt a „közgazdaság“ rovatunkból a „gyümölcs értékesítése“ ezikk, kimaradt.

Közgazdaság.

Raktár-kimutatása a magy. leszámitoló- és pénzváltó-bank bácsi raktárainak.

Rövid tanácskozást tartottunk hármán — és eltávoztunk bucsuzatlanul. Elmentünk fogadónkba és megállapodásunkhoz képest átöltöztünk. Fölvettük azt a ruhánkat amely a kairói pyramis megmászása, a Palesztinába tett 16 órai lovaglás, a lybiai sivatagon tett teve-nyargalás alatt rongyossá lett: a nyakkendőnköt levettük, elegáns fehér utazó sisakunk helyett föltettük gyűrött puha kalapunkat; ellenben Wolfner barátom magához vette „Todtschlagerjét“, a gróf egy hosszú törös bottal, én pedig egy hatalmas füttykössel fegyverkeztem föl.

Igy „kiállítva“ mentünk vissza a színház színpadjára, ahol, amikor bennünket földink, a szép énekesnő megpillantott, egy rémségeset sikoltott:

— Jézus Mária! Segítség!

Oriásit neveltünk erre az őszinte réműletre.

A primadonna csak akkor ösmert meg bennünket.

— No uraim, — ugymond — önök valóban ugy néznek ki, mintha legalább egy esztendeje ott éltek volna lent az ör-

mények között. Most már sokkal nyugodtabban bucsátom utnak magukat. De azért az isten szerelmére kérem, vigyázzanak!

— Ne tessék félni! feleltünk szinte egyszerre.

Elmentünk. Vezetőnk, — aki valószínűleg nyugdíjazott rablógyilkos lehetett. a pofája után ítélve, — hihetetlen helyekre vitt el bennünket. Rémséges kártyabartlangokba, ahol minden perczen kidobtak egy-egy embert, de persze előbb véresre verték. Lebujokba, melyek akkorák voltak mint egy-egy óriási táncsterem, de ugytelve gőzzel, füsttel párával, büzzel, hogy szinte fuldokoltunk tőle; dalesarnokokba, ahol a legaljasabb szenvedélyek olyan nyiltan elégitették ki állatias vágyaikat, hogy azokról beszélni is már alig lehet, irni pedig egyáltalán nem lehet; színházakba ahol már nem is bottal verekedtek a paúzák alatt, hanem marták, harapták egymást az emberek, mint a veszett kutyák. És még sok olyan „mulató“-helyen voltunk, amelyek leírásától megundorodik a ténta is.

És mind e lokalitásokban nekünk is

„mulatoznunk“ kellett, nehogy feltünjünk kémeknek, vagy még sokkal rosszabb uraknak látszassunk lenni. Kártyáztunk csiriz ragadásu kártyákkal és igyekeztünk nem nyerni; ittunk az ő italaikból, amelyekhez képest a vitriol szinte tej-szelid; megbámultuk az ő szépeiket az ő módjuk szerint, — akkorákat ütve a hátukra a színpad csillagainak, hogy csak egy esatogott — és ordítottunk az ordítókkal és még neveltünk is a nevetőkkel, dacára benső legmélyebb borzadásunknak. Sőt még verekedtünk is, hogy teljesen stylszerűek legyünk, de volt annyi óvatosságunk, hogy csak magunk között vesztünk össze, látszából, de olyan jól, hogy többi gazember-társainknak nagyon tetszett a dolog. (Nem is felejttem el soha, hogy Wolfner barátom minő alattomosan használta föl az alkalmat arra, hogy az öklével néhány bordámat megbombázza, — még ma is emlékezem a sajtására!)

De a dolog megérte a fáradságot. Mert egy rövid éjszaka láttunk legalább tizezer gazembert együtt, mulatni, dorbézolni, gonosz tettekre bármikor készen,

Készlet f. hó 1-én 119917 mm. 714050 biztosítási érték. Beraktárlás f. hó 1-től 15-ig 54069 mm. 340200 biztosítási érték. Összesen 173986 mm. 1054250 biztosítási érték. Kiraktárlás f. hó 1-től 15-ig 54428 mm. 332850 biztosítási érték. Készlet f. hó 15-én 119558 mm. 721400 biztosítási érték. Részletezés: 15115 mm. búza 2126 mm. rozs 7597 mm. árpa 2454 mm. zab 84430 mm. tengeri — mm. repeze 160 mm. hüvelyesek 432 mm. liszt 7244 mm. külföle.

Szinészet.

A barcstelepi szinkörben egy hét óta Józsa és Füredi igazgatók szintársulata játszik. Szombaton kezdték meg előadásukat az „Uj honpolgár“-ral (Goldstein Számi) közepes számú közönség jelenlétében. Azt hittük, hogy a budapesti városligetiszinkör jubilált darabja több közönséget von a színházba, annál inkább is vártunk több közönséget, mivel színészek vagy 3 éve már, hogy nem voltak nálunk. Hej pedig valamikor jó idők jártak Barcon a vándorszínészekre, még az öreg Balog Alajos bácsi idejében! azok voltak ám csak a szép napok! Minden este telt ház, telt gyomor!

Hja, de „tempora mutantur et nos mutamur in illis.“ Bizony a mi közönségünk nagyon is megváltozott, közönnyel viseltetik Thália papjainak művészete iránt, legyen az bár gyengébb, vagy nagyobb tehetséggel felruházva. Somogyi Károly jó nevű pécsi színigazgató is megpróbálkozott már társulatával közönségünket a közönyből kiköccsíteni; 10 előadást tervezett, de csak egyet adott, a bérlet pénzeket postán küldte vissza, hogy miért, azt tessék tőle megkérdezni.

Józsa és Füredi társulata bizony csak szerény kis társulat, kevesen vannak és nincs meg köztük a szimmetria: van köztük tehetség, de viszont van köztük olyan is, ki egyáltalán nem színpadra való.

Ugy vannak ők, hogy voltaképpen maguk sem tudják, hogy hogy vannak;

— és ebből a látványból elgondolhattuk, bebizonyítottunk vehettük azt, hogy eféle fajta ember van Konstantinápolyban legalább százezer. A mit egy egész világ söpredékben termel, az szinte mind itt látszott összehagyulni. Megmenekült szökevények minden fajtából, gyilkosok, tolvajok, hamisítók betörők, ál-koldusok, rongynép mindféle fajtából, undók, véres, visszataszító ifjak pofájukon az akasztófa bélyegével vagy a börtön nyomorúságával rettentő csöcselék, kész bármikor a lopásra, gyujtogatásra, öldöklésre. Jámbor munkás polgárnak nem is lehet fogalma arról, hogy ilyenek is vannak a világon, és hogy ennyien vannak, de különösen, hogy épp Konstantinápolyban vnnak ilyen rengeteg sokan.

És jól figyeltünk; és ennek az alapján mondhatjuk, hogy ebben a rengeteg tömegben egyetlen egy törököt, igazi muzulmánt nem láttunk.

És ha most teli lármázzák a világot azzal, hogy gyilkolják a „keresztény örményeket“, — eszembe jut, hogy abban a szemétnépben legtöbb volt — az örmény.

Ha ott gyilkoltak Konstantinápoly-

a sors mostoha keze összekeverte őket, mint ősszel a siró szél a faleveleket . . .

Azt mondják, hogy szervezkedésben vannak s e miatt csak nagyon rövid ideig is tartózkodnak nálunk, mert október elsejére színész vásárra mennek fel Budapestre.

No de ők szegényes helyzetöknek tudatában is vannak nagyon, szerény, de azért elég jó darabokat válogatnak ki előadásul, mivel meg is tudnak úgy ahogy birkózni, minden áron akarják, hogy a közönség élvezzen, kacagjon s ezt gyakran el is érték, csak hogy szegényekre a kacagás szomoruan hatott, mert többnyire üres teremben hangzott el.

Az „Uj honpolgár“-ban Füredi igen jól adta szerepét, midőn a színpadra lépett, már megjelenésével megkacagatta a közönséget s valóban nem volt nehéz kitálatni, hogy ő lesz a Goldstein Számi. Fürediről különben elmondhatjuk úgy az első, valamint a többi előadások után is ítélve, hogy neki a színpad a hazája; jó színész, jó komikus, megtudja kacagtatni a közönséget. Jól adta még az ösökből kikerülő Gólya Frigyes tőkepenzes szerepét Józsa László s annak gyámleányát, Nellit: Fürediné Etel. Igen jól alakította Kardos József is, Tavasz Aladár iparlovag szerepét, úgy Kardosné Anna a Kádár Teréz munkásleányt. Az itt felemlítettek, ide számítva még Földvári Mariskát, a társulat jobb tagjai, ők jobb sorsot is megérdemelnének. Különösen mint régibb ismerősök elég szimpatikus alakjai közönségünknek Kardos és Kardosné; az első mint bonvivan, utóbbi naiva szerepekben tűnik ki. Meg kell még említenünk, hogy Józsatól többet is várhatnánk, vagy talán az üresház vette el kedvét a játéktól. Józsnál mint apaszínésznél inkább fölötte áll a társulathoz később csatlakozott öreg Szigeti bácsi.

Vasárnap a „Méltóságos eszizmadiát“ adták, valamivel nagyobb számú közönség jelenlétében.

Az előadás elég összhangzó volt és sürű tapsokat arattak a szereplők, de különösen Füredi, ki mint „Jancsi eszizmadiá legény“ hatalmasan megnevetette a

ban, akkor ezek gyilkoltak és raboltak; és ha a török nép boszúból és önvédelemből szintén ölt, akkor bizonyosan ezek közül ütött agyon amennyit birt.

Az „örmény kérdés“ egyáltalán nagyon sajtáságos ott Törökországban. Hogy miből támadt, minő eszközökkel futták föl és mikép akarják a szegény török nép megrontására kihasználni, arról mondhatok valalami érdekeset, — szeréntelenség nélkül szólva.

Nemrég egy európai fővárosból kiutasítottak egy német újságíró, aki egy londoni világlapnak volt levelezője, példátlan és gonosz hazugságai miatt.

— Engem kiutasítanak, dühöngött a derék ur. De hiszen nekem érdemeim vannak! Hiszen én gyilkoltam le azt a 300 keresztény gyermeket a Balkánon!

Mi, akik hallottuk ezt a nyilatkozatot, elrémülten tekintettünk egymásra.

Mert jól emlékeztünk rá, hogy a „collega“ londoni lapjának egyik konstantinápolyi tudósításában minő iszonyu részletességgel volt leírva, hogy a törökök miként mészárolták le 300 keresztény

közönséget. Kitüntek még jó tátékukkal Kardosné Anna és Fürediné Etel.

Kedden a „Kikosarazott völegény“ került színre, a kevés számú közönség jól mulatott a darabon.

Szerdán az „Aranylakodalom“ szórakoztatta a szinte csekélyszámu közönséget Csütörtökön a „Diurnista“ Kövessy Albert bohózata került volna színre, de a rossz idő miatt oly kevés közönség jelent meg, hogy az előadást megsem tarhatták.

Pénteken mégis félig telt ház előtt előadhatták az elmaradt darabot, a „Diurnistát“

A ki ott volt, nem is bánta meg, hogy eljött az előadásra, mert jól mulatott, lehetett kacagni eleget. A szereplők mind kitettek magukért, jó kedvel játszottak. Különösen kitüntek jó előadásaikkal Kardos és Füredi, kik szerepeiket — előbbi a kőbányai nőszabót, utóbbi a Sanyaró Vendelt — jól átérezve adták elő, arattak is elég tapsot. Kitüntek még: Kardosné Anna, mint Gizella, ki kedves megjelenésével, bájos, egyszerű előadásával mindig megnyeri a közönség tetszését; Fürediné Etel, mint Csalogány Zelmira divatárusnő, ki játékába mindig meleg életet tud önteni. De igen jól játszott Földvári Mariska is, mint Dorottya, Keckés Menyhért neje, a játékban övé volt az egyik főszerep, mit igen kitűnően oldott meg s általános is elmondhatjuk Földvári Mariskáról, hogy az anya szerepeket igen jól adja elő. Józsné is igen sikerülten adta „Zizit“ az elkényeztetett csunya vén leányt s ehez igen jól is volt maszkirozva. Szerartásos esetlen mozdulatainak jóízűt kacagott a közönség, különösen akkor, midőn Sanyaró Vendel karjára füzve pártfogásába vette. Elég jól adta Dobos Nándor is Csengeri Tihamér iparlovagot, úgy Szigeti is Huber János bérkocsis tulajdonost.

Vasárnap, e hó 27-én két előadás lesz: délután a „Méltóságos eszizmadiá“ fél helyárrakkal, este pedig „Az asszony verve jó“, rendes helyárrakkal.

Kedden — mint halljuk — Kardosné jutalomjátékaul színre kerül a „Jó falusiak“.

gyermeket. Egész Európa föl volt miatta lázadva. — és szegény Törökországot a legutálatosabb hirbe keverte ez a rémség. És most kisült, hogy egy elvetemedett „levelező“ hazugsága volt az egész. Vajjon angol vagy muszka pénzért hazudott ez a — gazember ilyen lelkiismeretlenül?

Ilyen hazugságból épült meg bizonyosan a mostani örménykérdés is, — lehet-e esodálkozni, ha az elkeseredett, de különben szelid, jóságos, emberséges török nép vérfürdőt csinál belőle?

Török Árpád.

Október 1.

A faluban utcahossza
Vigalom van, cigány huzza:
Hogy megtudják, hogy meghallják,
Maséroznak a regruták.

Rácsos kapu, kis fehérház . . .
Felette a bánat tanyáz;
Fájó emlék marad itthon,
— Hull a lányka könnye titkon.

Barna kis lány az ablakon —
Ne sirj, ne sirj olyan nagyon;
Fáj a szívem könnyed látva,
Ne félj, nem lesz soká árva!

Skribanek Géza.

Egy vendéglő Barcon,

tágas helyiségekkel a város legszebb pontján
(a piacz-téren) bármikor, vagy újévtől fogva
kedvező feltételek mellett bérbeadandó.

Bővebb felvilágosítást ad a tulajdonos,

Varga Mihály

vendéglős.

VASUTI MENETREND.

Barcsról indul:

Kanizsára . .	reggel	6 óra	10	percz.
"	délelőtt	11 "	05	"
"	este	9 "	05	"
Pécs — Szigetvárra				
"	reggel	7 "	32	"
"	délután	5 "	18	"
Pákrácra . .	reggel	8 "	16	"
"	este	5 "	20	"
Somogy-Szobra	reggel	5 "	7	"
"	délután	2 "	15	"

Barosra érkezik:

Kanizsáról . .	reggel	7 óra	21	percz.
"	délután	4 "	46	"
"	este	9 "	47	"
Pécs — Szigetvárról				
"	délelőtt	10 "	49	"
"	este	8 "	41	"
Pákrácrról . .	délelőtt	10 "	53	"
"	este	8 "	05	"
Somogy-Szobrról	délután	1 "	20	"
"	este	8 "	50	"

Ózv. Habianac Augusztné.

fiok- könyvnyomda-könyvkötészete
könyv- papir- író- és rajzeszközök raktára.

B A R C S O N .

Ajánlja magát a helybeli és vidéki közönségnek

BÁRMINŐ KÖNYVNYOMDAI MUNKA ELKÉSZÍTÉSÉRE

**A meglevő gazdag betű-anyag képesíti az üzletet
bármily megrendelések teljesítésére**

ELFOGADTATNAK:

Szépirodalmi és szak-művek, folyóiratok, kereskedelmi és ipari
nyomtatványok, üzleti úgy egyéb rovatos könyvek,
üzlet-levelek, boríték, számlák, névjegyek, eljegyzési és esküvő értesítések,
gyászjelentések, falragaszok stb. stb. a legjobb kivitelben.

Együttal a „BARCS és VIDÉKE” kiadóhivatala.

